

REPORTAAŽ | Elina Netšajeva: mul pole aegagi kedagi tundma õppida, praegu suunan kõik ajavarud tõesse!

Neil nädalatel on Elina Netšajeva elus saanud kokku unelmate ooperirolli lavale jõudmine ja Eesti Laulu lõpuspurt. Elina võttis LP kaasa oma tüüpilist päeva jälgima.

Tallinn on täis Elina džibi jälgi. Marsruudil Saku suurhall – Vene Teater – rahvusooper – jõusaal – kodu tiirutav tumedapäine kaunitar ei jõuaks muidu kuhugi. Pühapäeval astub ta Estonias lavale soomlase Vilppu Kiljuneni lavastatud Mozarti ooperis „Võlflööt”. Nädala pärast läheb ta võistlustulle Eesti Laulu finaalikoha eest. Vahepeal nõuavad oma osa roll Vene Teatri muusikalis „Minu veetlev leedi” ning arvukad proovid ja esinemised. Vaba päeva pole Netšajeval olnud septembrist saati ja kiirelt lõõgastuda saab ta ainult spordiklubi saunas või kui jõuab mõnel öötunnil mere äärde uitama.

10.00 Hääleharjutus

Lauluõpetaja Eda Zahharova juurde läheb Elina enne olulisi esinemisi – või ka siis, kui tunneb, et vajab veidi hääletrenni. „Harjutan Eda juures peaaegu iga päev tunnikese. Kui organism vajab ülessoojendamist, võib ka kauem minna. Eda on minu häälestaja,” ütleb Elina.

11.00 „Võlflöödi” proov Estonias

Reedel esietenduv Mozarti ooper „Võlflööt” on Elina kolmas muusikateatri lavastus. Ta on kaasa teinud Estonia „Krahv Luxemburgis” ja mängib praegu Elizat „Minu veetlevas leedis”. „Võlflöödis” talle usaldatud Öökuninganna osa on Elina lemmikroll, millest ta oli aastaid unistanud. „Mozarti muusika on väga äge, isegi tema melanhoolsuses on sära. Kunagi küsiti minult, et kui peaksin elu lõpuni ühtainsat muusikateost kuulama, siis mida. Minu jaoks oleks see Mozarti „Solemn Vespers for a Confessor” – kooriteos solistidega, mida olen ka ise esitanud. Suudan seda lõpmatuseni kuulata. Kui ei tule und või on vaja maha rahuneda, panen selle mängima,” räägib ta.

tv.delfi.ee

Estonia teater
Vene Teater
Arvo Volmer
Teater

Ühel päeval võttis ta ette Öökuninganna partii, sest lavastajaga olid stseenid läbi võetud ja märkused kuulatud. „Pidin kõik lahti mõtestama: miks ma ühes kohas viipan, miks kõnnin punktist a punkti b. Kuigi etendus on saksa keeles, kirjutasin rolli sõnad läbi inglise keeles, et need paremini meeles oleksid. Selline töö aitab nüansid paika panna.”

14.40

Hüppame Elina teatri lähedale pargitud mäesuurusesse BMW 6 autosse, mille sisemus kiiskab nagu pühademuna. Siin pole eales sõidutatud küpsiseid pudistavat last ega karvast lemmiklooma – see pole auto sõitjateruum, vaid opituba! Elina heidab selle konstateeringu peale uskumatu pilgu: „Tahtsin vahepeal auto välja vahetada, sest mulle tundus, et ma ei saa seda kunagi piisavalt puhtaks.”

14.50 Kodus

Elina tüürib autot sundimatult oma kesklinna kodu poole. Praegu on sõita ainult mõni minut, aga pikemal teekonnal kuulab ta tihti masterclass.com-ist muusikute, psühholoogide ja poliitikute meistrikursusi ning loenguid. „Väga huvitav kursus oli muide maailma parimatel koerteõpetajatel,” mainib ta rooli tagant.

Korterelamu aiavärv avaneb puldist ja Elina keerab auto hoovi. Seal kerib end lahti autolifti uks, Elina nihutab BMW osavalt metallkarbi sisse ning see poetab meid vaikselt garaaži.

Aasta tagasi ostetud kahetoaline avara rõduga korter täitis ühe Elina unistuse. Ta on oma kodu üle õnnelik, lähedal on Kadrioru park, kus saab jalutada ja trenni teha, meri on kohe siinsamas. Ilusa ilmaga jõuab siit jalgsi igale poole kiiresti.

Korteril on heli summutav uks ja sees on tõesti vaikne, nagu see ei asuiski elava liiklusega tänaval. „See oligi prioriteet!” tähendab Elina võidurõõmsalt. Rõdule on poetatud pähkleid linnukestele, keda Elinale meeldib jälgida, ja toanurka on sisse seatud ajutine elamine küülikule, kelle Elina võttis oma ema puhkusereisi ajaks kostile. „Mu ema on minu jaoks suur eeskuju, kuidas oma elu elada ja ette tulevaid probleeme lahendada. Ta

on väga ilus – ja mis peamine, hea inimene! Olen uhke, et mu vanemad oskavad sõbralikku atmosfääri hinnata ja saavad hästi läbi ka pärast lahutust,” ütleb Elina.

Vaasides on punased ja valged roosid, mis kõik on publiku toodud. „Lilli saan esinedes igal pool, iga kord,” naerab Elina.

Hall diivan toanurgas, mille seljatoel seisab Elina nimi, on pärit 2018. aasta Eesti Laulu green room’ist – see oli aasta, kui Elina „La forza” võitis lauluvõistluse. Kui Elina kolis uude koju, toodi see talle korteri esimese mööblitükina kingiks, aga nüüd ootab see õigupoolest aega, kui Elina saab kord omaenda stuudio.

Tähelepanuväärse enesestmõistetavusega lülitub Elina ühelt keelelt teisele, kui jagab end meie võõrustamise ja videooperaatoriga suhtlemise vahel, Operaator on tulnud filmima koostöös kinnisvarafirmaga tehtavat sotsiaalmeediapostitust. „Kuda tõ menja possadiš? Za stol ili na divan vsjo-taki?” uurib noor diiva. Söögilaual seisab virn Elina äsja ilmunud klassikaplaati „The Sound of Beauty”. Sotsiaalmeediavideo saab purki kohe esimesel katsel, kuid Elina käib peale, et võrdluseks salvestataks veel üks versioon. „Kui esimene jääb parimaks, olen lihtsalt jumalanna!” naerab ta rahulolevalt.

Elina on oma hoolitseva võõrustamislahkuse poolest väga slaavilik: ta pakub külalistele iga natukese aja tagant näkse, värsked vaarikaid, kohvi ja isegi võimalust saada osa oma lõunaeinest – Tai restoranist pärit karrist, mille pistis ukse vahelt sisse määndžer Janek Reimal –, sest tänase päeva tempos poleks Elinal muidu üldse aega süüa.

Janekiga kohtusid nad ETV2 telesarjas „Metslased”, mida Janek aitas korraldada ja kus Elina oli üks osalistest, matkates 300 kilomeetrit. „Arutasime tööasju ja muusikat ning selgus, et meil on palju ühiseid vaateid, kuidas mu karjääri arendada,” meenutab Elina. „Mu tööpäevad olid 20-tunnised, isegi magada polnud aega, ja sain aru, et üksi ma hakkama ei saa, ning palusin Janeki endale appi.”

16.30 Saku suurhall

Saku suurhallis tuleb Elinal katsetada, kuidas tänavusel Eesti

Laulul kõlavat võistluslugu „Remedy” esitades lae alla tõusta. Elina seisab kui sireen meesteparve keskel, kes kõik on kutsutud lahendama tema etteaste tehnilist poolt. Pärast väikest arupidamist sätitakse talle rakmed puusadele ja siis tõusebki ta lae alla. Siputab seal oma pikki jalgu ja teatab: „Minu kõrge koloratuursopran peabki kõrgelt laulma!”

Loodetavasti oskavad vaatajad lennutrikki hinnata.

17.30 Autos, teel Vene Teatrisse

Janek helistab ja Elina võtab vastu. „Sa oled valjuhääldis!” hoiatab ta. Ja siis läheb dialoog lahti. Dubai! Budapest! Türgi! Kokasaade. Laste laulusaade. Kuidas jõuda Türgist Dubaisse ja olla samal ajal Eestis teatrilaval?

„No vaatame siis, mis Dubai ütleb! Tšau!” lõpetab Elina kõne.

„Dubai esinemine on praegu küsimärgi all, seal on keeruline organiseerimismoment,” selgitab ta. Hiljuti esines ta seal toimunud klassikalise muusika talentide sõus, mille patroon on Plácido Domingo ja kus tuli jutuks ka kontsert, kus Elina võiks Domingoga koos laulda. Edasine oleneb juba korraldajatest.

Vestlus mänedžeriga kõlas päris rahvusvaheliselt. „Ma loodan, et see on alles algus, teosammul tuleviku poole astumine,” noogutab Elina. Klassikaline muusika on ta jaoks alati esikohal. „Kui klassikaga on mul tõsine pikaaegne suhe, abielu, siis popmuusikaga flirdin kõrvalt, et tunnetada klassikalise muusika ilu, harmoonilisust ja sügavust,” naerab ta.

On talle tehtud ettepanekuid, mille peale suu lahti vajub? „Kui mõelda laulmist ja esinemist, siis on juhtunud, et pakutakse veidraid projekte või esinemist imelikus kohas, näiteks kuskil baaris. Inimesed ei hinda adekvaatselt, kellega neil tegu on.”

17.50 Vene Teater

2020. aastal Vene Teatris esietendunud muusikaline „Minu veetlev leedi” on Elinal peaosas. Ta mängib tahumatut Elizat, kellest professor Higgins voolib peene suurilmadaami. „See tükk on väga oluline etapp minu elus,” tunnistab Elina. Kõige keerulisem

oli prooviperiood. „Moskva lavastajaga tulid proovides välja kultuurilised ja eetilised erinevused. Mina olen harjunud ühe suhtumisega töösse, näitlejatesse ja lauljatesse, aga Venemaal käivad need asjad ilmselt teistmoodi – igatahes sain kultuurišoki,” vihjab Elina. „Aga igal juhul oli see õpetlik, tegi minust tugevama inimese ja andis kogemusi artistina.”

Vene Teatri lava täidab Elina/Eliza eriti veenvalt, ta on ju ka näitlejate seas ainus professionaalne laulja. Aga tal on ka laval efektselt mõjuv superfiguur, üleelusuurune naeratus ja sädemeid pilduvad silmad. Temalt on raske pilku lahti saada.

Kuid isegi diivadel tuleb ette nõrkushetki. Näiteks unustas ta kord panna jalga pikad, põlvini ulatuvad aluspüksid, millel on lavastuses praktiline eesmärk. Ühes stseenis lohistatakse Elizat jalgupidi, nii et seelik lendab üle pea. „Minu tegelast tassitakse vanni ja kuna ta kardab seda, on ta paanikas. Aga tookord oli tõeline paanika hoopis minul, kui ma sain aru, et olin unustanud pikad püksid jalga panna. Jooksin paanikas laval ringi ja see paanika oli ehe! Päriselt karjusin appi, kui mind ihuvärvi stringide väel laval lohistati...”

Kui lõpuaplauus kõlab, tõuseb juba mõne aja pärast esimestest ridadest mees ja viib Elinale pika punase roosi – lillede asjus oli tal õigus. Ja juba astub ka saaliproua suure valgete rooside buketiga tema poole...

22.10

Et jõuda jõusaalist läbi, peab Elina kiirelt kodus riiete järel käima. Eile jalutas ta pärast etendust üksi mere ääres. Tunnike-poolteist, et tuleks parem uni. „Kui mul millestki puudus on, siis puhkusest, vabast ajast enda jaoks,” tunnistab Elina. Ta loodab leida veebruaris vaba nädala, et korraks aeg maha võtta. Kas sellest piisab mitmekuise enesepõletamise leevendamiseks, pole sugugi kindel.

Koroonaaeg on minema pühkinud kõik pikemad eesmärgid. „Viimased aastad on näidanud, et võid planeerida palju tahes, aga sa ei tea iial, mida elu tegelikult toob. Enne koroonat olid mul kaheks aastaks lepitud kokku suured rahvusvahelised projektid. Öökuningannat pidin laulma Ameerikas Palm Beach

Operas...”

Stabiilsust ja kindlust võiks tuleviku mõttes ta elus rohkem olla. Teisalt on ta uhke nende eesmärkide üle, mis on täidetud. Näiteks soovis ta saada enne 30. eluaastat korteri ja auto omanikuks. „Tehtud!” ütleb ta rahulolevalt. 30. eluaastad on tema jaoks aeg, kui võiks hakata vaikselt pereloomise peale mõtlema. „Kui leidub aega ja sobiv inimene... Ei, ühtki kandidaati pole tegelikult praegu silmapiiril...” jätab ta teema pooleli.

Ta ei unista olla tavaline tüdruk, sest talle meeldib esineda, ja tundus on paratamatu osa artisti tööst. „Aga mulle on tõesti öeldud, et tundun kättesaamatu, hästi kauge ja külm. Kuigi need, kel on võimalus minuga igapäevaselt suhelda, ütlevad: „Sa oled nii äge pliks, tšill ja tore ja teed nalja... Kui aus olla, siis mul pole tegelikult väga aegagi kedagi tundma õppida. Praegu suunan kõik ajavarud töösse!”

22.30 Jõusaal

Alates septembrist pole Elinal olnud ainsatki puhkepäeva. Võib-olla oli see üks põhjuseid, miks ta jäi aasta lõpus haigeks. Kolm koroonapäeva olid vastikud, ülejäänud juba täitsa talutavad, eriti kui olemine lubas ette võtta öiseid jalutuskäike.

Koroona järelnähtudeks on jäänud peavalud ja vähenenud jaks jõusaalis. „Pärast suuremaid raskusi võib pilt taskusse minna. Pole naljaasi,” nendib ta.

Trenni püüab ta jõuda iga päev. „Jõusaal on kella 23-ni lahti, nii et päeva peale leian selle aja ikka. Kõige mõnusam hetk on see, kui pärast trenni saab sauna. See motiveerib mind tõsiselt pingutama,” naerab ta.

*

19.00 Järgmine õhtu, „Võlufloodi” läbimäng

Rahvusoperi saali poetub inimesi eri ustest. Kusagilt selja tagant kostab soomekeelset juttu.

Soome lavastaja Vilppu Kiljuneni assistent Pirjo Levandi istub

esireas laua taga ja teritab pliiatsit, millega läbimängu ajal märkmeid teha. Muusikaline juht [Arvo Volmer](#) ei tee märkusi paberile, vaid pistab pea aeg-ajalt orkestriaugust välja, nõudes mõne stseeni uuesti läbi tegemist või parandades detaile osaliste etteastetes.

Elina suursugune Öökuninganna ilmub lavale esimese vaatuse teises pooles nagu ilmutus. Pikakasvulisena, lopsakas peakate veel pikkuse rõhutajana peas ja uhke valge kleit seljas, naelutab ta lavasarm pilgu otsemaid talle.

Oma unelmate rollis astub Netsajeva rahvusooperi lavale 30. jaanuaril.